

תצהיר

אני, שוקי טאוסיג, ת.ז. 033081308, לאחר שהוזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת בכתב כדלקמן:

1. אני עושה תצהירי זה כתצהיר עדות בת.א. 15-05-54630 בבית משפט השלום בהרצליה.

2. אני משמש כעורך אתר "העין השביעית" ומי שאף ערך בפועל את הפרסום נשוא התביעה.

מבוא – על חוסר תום הלב, מניעה הפסולים של התביעה ופעולות התובעת

3. עצם הקריאה בכתב התביעה ותצהירי התובעת בצמוד לפרסום בו היא עוסקת, יש בה כדי להביא למסקנה על אודות אופיה הקלוקל של התביעה והחטא שבו נולדה. תביעה כללית, אגרסיבית ולא מנומקת שהוגשה כלאחר יד אל מול פרסום מפורט, מסויג ומורכב שהוכן בקפידה ובאחריות במשך תקופה ארוכה ולפי כל כללי האתיקה ובהתאם לדין ולחובה העיתונאית והציבורית. יש באופן ברור בתביעה זו ובאופן שבה הוגשה כדי להוות "אפקט מצנן" על חופש העיתונות ויכולתם של עיתונאים וכלי תקשורת למלא את משימתם המקצועית באופן חופשי וללא מורא.

4. מסקנה זו מתחזקת נוכח הסלקטיביות בה נוקטת התובעת נגד מפרסמים שונים, והעובדה כי בחרה לרדוף באמצעות הגשת הליכים משפטיים שונים בעיקר אזרחים פרטיים וכלי תקשורת קטנים – והסתפקה לכל היותר, אם בכלל, באיומים בלבד כלפי כלי תקשורת גדולים וחזקים. באופן אירוני ופרדוקסלי וכפי שנאמר כבר בכתב ההגנה מטעמנו, הרי שתביעה זו באה כנבואה המגשימה את עצמה, שהרי כל כולו של הפרסום שבגיננו הוגשה היה פרישת המסכת העובדתית של דפוס הפעולה של התובעת, הנוקטת באופן סדרתי וכדרך שגרה בהליכים משפטיים ואיומים בהליכים משפטיים כלפי מי שמפרסם או מתכוון לפרסם דברי ביקורת כלפיה. הנה באה התובעת ומוכיחה כאלף עדים את נכונות התחקיר נשוא התביעה.

5. בנוסף, בעצם הגשת התביעה יש כדי להוכיח דבר או שניים על הטענות שהובאו בפרסום כדרך אגב מצד גורמים שונים בקשר לתובעת, הגם שהפרסום שלנו מעולם לא קבע מסמרות או מסקנות בקשר לטענות אלו ונכונותן, ולמעשה במסגרת הפרסום הבאנו תמונה הוגנת ונכונה של טענות הצדדים ובהם גם התובעת. ועוד, בעוד אנו נמנענו במוצהר ובמפורש מלעסוק בטענות אלו לגופן – עצם התביעה שהגישה נגדנו התובעת מציפה ומבליטה את הטענות שהיא מכחישה...

6. אם לא די בכך, הרי שהתובעת, מסיבותיה שלה ולשם קידום תכלית האיום, ההפתדה וההרתעה שלי ושל שאר הנתבעים במסווה של הליך משפטי שמטרתו להגן כביכול על זכויותיה, לא בוחלת בהצגה מעוותת ומטעה של המציאות ושל יחסי הכוחות בין הצדדים והכל כדי ליצור מצג שווא של מסכנות, בעוד האמת היא כי מדובר בצווחת קוזאק נגזל.

7. יש לציין בהקשר זה כי כתב התביעה מכביר בתיאורים של הנתבעת כגוף גדול ומשפיע הגורם נוקבל ישוער לתובעת החלושה והפגיעה, זאת בעוד המציאות הפוכה לחלוטין: התובעת, תנועה עתירת ממון וכוח, שהונה מוערך בסכומים ניכרים ומשאביה בלתי נדלים, סבורה כי תצליח לדכא

כלי תקשורת קטן ודל באמצעים באמצעות איום ודרישה לפיצויי עתק ולהניא אותו מלבצע את תכלית עבודתו המקצועית ולמלא את חובתו המקצועית לציבור.

8. ועוד יודגש, כפי שהתברר לאחר הגשת התביעה במסגרת הליכי הגילוי המקדימים, כי התובעת בוחרת את יעדי התביעה שלה באופן סלקטיבי ובהיותם גופים ואנשים חלשים לעומתה ונמנעת מלתבוע אישים וכלי תקשורת איתנים שפרסמו עליה פרסומים זומים שכללו אף אמירות חריפות יותר.

9. דומה כי אין טוב מהדברים הנכללים בסעיף 45 לכתב התביעה כדי להצביע על מטרות ההפחדה והאימים שהתובעת מנסה להלך על הנתבעים.

10. התובעת מאיימת בסעיף 45 לכתב תביעתה לנקוט הליכים גם במחוזות שיפוט אחרים נגד הנתבעים, וזאת בגין פרסום בעברית שניתן בנקל להצביע על שיעור חשיפתו המוגבל והקהלים שנחשפו אליו. בכך מעידה התובעת על עצמה יותר מאלף עדים מקטרגים כי היא נוקטת בפרקטיקה הפסולה של שימוש לרעה בהליכי משפט לשם השתקת השיח הנוגע אליה. זאת באמצעות עשיית שימוש במשאביה הניכרים והעלאת האפשרות של ניהול הליכים יקרים ורבים שמשמעותם הוצאות משמעותיות לנתבעים. יש בכך כדי להביא הלכה למעשה לתוצאות עגומות של פגיעה בחופש הביטוי ובחופש העיסוק של הנתבעים ולהשתקת השיח הציבורי החשוב סביב נושאים שיש בהם עניין ציבורי שאין לפקפק בו.

11. יש באמירותיה ובקביעותיה של התובעת כדי להטעות במופגן ובאמצעות אמירות שקריות. כך למשל בכל הנוגע לטענתה כי הנתבעים "פרסמו את הכתבה חרף האזהרות הרבות שנתנה התובעת" וכי הנתבעים "מנהלים קמפיין נגד התובעת".

12. יש באמירות אלו עד כדי סילוף ועיוות המציאות באופן ההופך אותה על פניה ומציג תמונת שקר מוחלט. הפרסום שביצענו אודות התובעת, "בני ברוך", היה הפרסום היחיד באתר "העין השביעית" (גם בתקופה שטרם הפעלתה על ידי הנתבעת 1) בתקופה של למעלה משש שנים המתייחס במישרין לעמותת בני ברוך. אתר "העין השביעית" עוסק בענייני תקשורת ועיתונות וממלא תנועות דתיות כדוגמת בני ברוך כלל אינן נמצאות בתחום עניינו – למעט בקשר לאופן התנהלותם התקשורתית.

13. אם לא די בפירכה זו, הרי שניתן לקבוע בוודאות כי התובעת לא זיכתה אותנו באזהרות רבות ואף לא באזהרות מועטות, ולמעשה – הטעתה אותנו ופעלה בסופו של דבר באופן הפוך לחלוטין לאמירות והצהרות מפורשות ונשנות שנעשו באמצעות נציגה כי אין בכוונתה לתבוע אותנו כלל! זאת ועוד, למרות פניות חוזרות ונשנות מצידנו סירבה להתייחס לגופן של טענות ועובדות שנסקרו וחובאו באופן מאוזן, ראוי ומקצועי בכתבה ובחירה מטעמיה לשגר תגובה תמוהה ובלתי עניינית. זאת על אף שנציג של התובעת, מר אריק פרינץ, קבע בשיחה טלפונית איתי, כי התובעת אינה מוטרדת מן הכתבה ובוודאי כי היא אינה מתכוונת לתבוע בגינה.

14. יצוין כי ברגיל אני, כעורך האתר, כלל איני עוסק באיסוף תגובות לכתבות – אולם בשל התגובה התמוהה שנמסרה לכתב, נרתמתי לכך והשקעתי זמן ומאמץ כדי לברר באופן מלא ומוחלט כי נציג התובעת מבין לאשורן את השאלות שנשלחו אליו. כאמור, הלה סירב לספק דבר מלבד אותה

הכחשה גורפת ושקרית, וטרח להצהיר ולחזור ולהצהיר כי אין בכוונת התובעת לתבוע את "העין השביעית" – במה שנראה בדיעבד כמלכודת זדונית.

15. במסגרת אותה שיחה אמר פרינץ במפורש ובין השאר את הדברים הבאים: "אנחנו לא מאיימים בשום תביעת דיבה ובשום דבר, וזו התגובה הרשמית שלנו. זה, הנה. היא כתובה בשלושה סעיפים כל כך יפה, השקיעו בה".

16. עוד הוסיף פרינץ ואמר גם "קודם כל, אף אחד לא מאיים עליכם בתביעה דיבה. לא היה פה שום מכתב מעורך דין, ולא שום דבר, זה מכתב שיצא מדוברות בני ברוך. קבלה לעם. וזוהי תגובתנו על כל המקרים. ואם רוצים לעשות תחקיר מעמיק ולשאול שאלות ולעשות עבודה, אז בשמחה, לא ככה. זו התגובה שלנו לכל הדברים האלה. אנחנו מבינים שהכתבה כבר נכתבה. בסדר".

17. קטע חשוב נוסף באותה שיחה הוא זה בו המשכתי בהתמדה לנסות ולהבין את התגובה שנמסרה מטעם התובעת וכן הדגשתי כי אין לנו עניין בנושאים חורגים מהקשרים של תחום הסיקור של העין השביעית ואין כוונה לעסוק בסוגיות זת או קבלה במסגרת הפרסום אלא רק בהיבטים תקשורתיים. גם כאן המשיך וטען פרינץ במרץ כי אין איום בנקיטת הליכים משפטיים כלפי הנתבעים.

"טאוסגי: לא, אבל, בסדר, אנחנו עכשיו לא סתם משוחחים שיחה חופשית, נכון? אנחנו משוחחים על הכתבה שאנחנו הולכים לפרסם. אנחנו לא עוסקים בכלל בתוכן שלה, בעמותה עצמה. אנחנו לא חוקרי דתות ולא חוקרי קבלה, אני לא מתעסק בזה בכלל. אנחנו רק מתייחסים ליחסים בין התנועה לבין התקשורת. זה הדבר שאנחנו מתייחסים אליו, זה הכל. שלחנו שורה של שאלות, וקיבלתי תגובה שהיתה מאוד תמוהה בעיני, ורציתי רק לברר עד הסוף שהבנאדם מהצד השני, שזה אתה, מבין עד הסוף מה הוא ענה. אתה אומר לי "אני מבין, אני מנוסה, אני עיתונאי, אני יודע הכל", אז בסדר גמור, אין שום בעיה.

פרינץ: אני לא שום דבר, אני מבין דבר אחד: העברנו לכם תגובה, אני לא מאיים עליך בתביעה חס וחלילה, אנחנו מדברים היום שיחה שנייה, עם איתמר גם כן דיברתי, דיברתי איתך לפני יומיים, וזוהי תגובתנו. ולא קיבלת אף מכתב מעורך דין, ולא תקבל כרגע מכתב מעורך דין, ואני פניתי אליך והנה השעה תשע וחצי בערב ואנחנו פה עומדים ומדברים, ואני אומר לך שוב פעם – אתה רוצה לעשות כתבת תחקיר על כל נושא, אז בשמחה. אם כאילו יש לך כתבה שהיא סגורה מראש, וסגרתם אותה, ואתה רוצה שאני אנסה לחפש – אני לא אגיד לך כלום. והנה, זה התגובה. זוהי תגובתנו, והיא תגובה ראויה. ואני שוב פעם אומר, אני שוב פעם אומר – לא מטיל ספק בכישוריו של אף אחד, אבל אם רוצים לעשות תחקיר רציני וראוי, אז תעשו תחקיר רציני וראוי, ואז אני מניח שהשיחה הזאת היתה אחרת. באמת באמת באמת".

טאוסגי: אין שום בעיה. תחקיר על עמותת בני ברוך זה לא משהו שהוא בתחום העיסוק שלנו. אנחנו מתעניינים בתקשורת.

--- מצ"ב תמלילי שיחה והקלטות השיחה מיום 5.5.2015 ביני לבין מר אריק פרינץ ומסומנים "א".

18. ויודגש – כי כבר על פניו מקריאה של הפרסום עולה כי הוא נסמך על מקורות מגוונים, פומביים והוא בגדר פרסום מותר כמשמעותו בחוק, המבטא עבודה עיתונאית מקיפת, ראויה ואחראית. לא זאת ועוד, אלא שפרסומים דומים ואף חריפים יותר שפורסמו אודות הנתבעת, לא הביאו אותה לכדי תביעת הגוף המפרסם וזאת בלא נימוק או הסבר כלשהם.

19. על פי הייעוץ המשפטי שקיבלתי - על יסוד הדין, דינה של תובענה זו לסילוק על הסף. זאת בין אם יש למוחקה על הסף או שמא לדחותה על הסף.

20. תקנה 100, לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (תקסד"א) קובעת כי "בית המשפט או הרשם רשאי, בכל עת, לצוות על מחיקת כתב תביעה נגד הנתבעים, כולם או מקצתם, על יסוד אחד הנימוקים האלה:

(1) אין הכתב מראה עילת תביעה;

(2) נראה לבית המשפט או לרשם מתוך הכתב שהתובענה היא טרדנית או קנטרנית;

...

21. הנה כי כן, מעיון בכתב התביעה ועל בסיס הנתען בו, הרי שאינו מראה עילת תביעה על פניו, בהיות הפרסום הוגן ונטול לשון הרע כלל וכן – לחילופין, היות התביעה, ריקה, טרדנית וקנטרנית, אוסף של סיסמאות הפתדה לא מנומקות מלוות בהטעיות, רשלנות ובורות.

22. תקנה 101(א) לתקסד"א קובעת כי "בית המשפט או רשם שהוא שופט רשאי, בכל עת, לדחות תובענה נגד הנתבעים, כולם או מקצתם, מאחד הנימוקים האלה:

(1) ...

(2) ...

(3) כל נימוק אחר שעל פיו הוא סבור שניתן לדחות מלכתחילה את התובענה בנוגע לאותו נתבע.

23. אם כן, נוכח הוראות סעיף זה, ראוי היה לסלק על הסף את התביעה בשל חוסר תום הלב המשווע בו היא ומגשיה לוקים ובגין טענות הסרק הנגלות על פניהן כעולות ממנה, מבין חלליה הגדולים והאוויר החם הממלא אותה.

עוד לעניין חוסר תום הלב של התובעת

24. לעניין חשוב ומהותי זה יש להוסיף ולציין כאמור להלן:

א. כפי שהודגם לעיל, בשיחותיו איתי, עמד נציג התובעת, מר פרינץ, על דעתו לפיה הוא מכחיש באופן גורף ובוטה את פרטי הפרסום, אך סירב לפרט את הסתייגויותיו ממנו או להשיב על השאלות שהופנו להתייחסותו, למרות שביקשתי וחזרתי וביקשתי שוב ושוב לציין ולהסביר מהם הפגמים העובדתיים בכתבה לטעמו ולטעם שולחיו. לא עזרו הפצרותיי והסבריי כי הפנייה בבקשה לתגובה היא מהותית ובתום לב ולא רק לפרוטוקול, והניסיון הכן והמלא לחלץ התייחסות לגופו של עניין מן התובעת - כשל.

ב. לא זאת בלבד אלא שנציג התובעת מסר באותן שיחות פרטים שאינם מדויקים, שעולה מהם הטעיה של ממש, בכל הנוגע לעצם ניהול הליכים משפטיים נגד גורמים שהעבירו ביקורת על התובעת וטענו נגדה טענות שונות. התובעת, באמצעות נציגה הרשמי, הכחישה ביוזעין מידע שנכונותו מוצקה ונתמכת באופן מבוסס, והערימה קשיים באופן מכוון, חסר תום לב ותמוה על הנתבעים, לקבל ממנה עמדה מהותית מסודרת באשר לפרטי הפרסום, תוך שהיא נמנעת בעקביות מלהתייחס לפרטים עובדתיים שהובאו להתייחסותה.

ג. אופן התנהגות זה – מביא למסקנה כי למעשה לתובעת אין אלא להלין רק על עצמה בהיותה הגורם הנכון ביותר להביא למניעת נזקיה שלה, המוכחשים מכל וכל, ככל שאלה נגרמו. בידעיה גמורה ובכוונת מכוון לא נקפה התובעת אצבע, על אף שיכלה לעשות זאת מבעוד מועד, כדי להקטין את נזקה (המוכחש) ולהעמיד על דיוקם העובדתי עניינים שנתבקשה להתייחס אליהם.

ד. אנתנו ניסינו, באמת ובתמים, להעמיד הזדמנות אמיתית לתובעת ולנציגיה לפרט, להסביר ולהוכיח, אילו פרטים הצפויים להתפרסם באתר אינם נכונים לטענתם - אך שוב ושוב נתקלנו בקיר אטום וחלק. התובעת נמנעה מלציין אילו הם אותם פרטים "שקריים", "מבזים" ו"אסורים" שעליהם היא מזדעקת בדיעבד, וזאת משום שברור לה כי אלו אינם פרטים "שקריים", "מבזים" ו"אסורים". מסקנה זו מתחזקת לנוכח דרישתה הגורפת של התובעת למחוק כל זכר לכתבת התחקיר המקיפה והארוכה שפורסמה על אודותיה - ולא, ננית, לתקן בה פרט כלשהו שלפי תפיסתה (הטעונה הוכחה) עושה עמה עוול.

ה. יצוין כי גם כשהסכמנו, מתוך כבוד להצעת בית המשפט הנכבד, לפרסם על דרך הפשרה ולפנים משורת הדין בפרסום חוזר את המשפט מתוך הכתבה המדגישה כי אין לנו שום עניין לעסוק בטענות השונות כלפי התובעת – נציגי התובעת הם שדחו את הצעת בית המשפט הנכבד.

ו. גם בכתב תביעתה של התובעת ובתצהירה, היא נמנעת – ככל הנראה במכוון – מלהצביע על העובדות והנסיבות המביאות את האמור בפרסום להיות מבזה, שקרי או אסור, ומסתפקת בטענות חלולות מן היקב ומן הגורן, שמאחוריהן אין ולו פיסת תימוכין אחת – כדי להצביע על נזק מדומיין כלשהו שלא הוכח ולא פורט ולא הוסבר כלל. לא ברור כלל כיצד הגיעה התובעת לסכום הנתבע על ידה, אלא לצרכי הפחדה טהורה והתובעת עצמה נמנעה מלהסביר את הגיון הסכום בו נקבה.

ז. גם טענות של התובעת המצביעות על מניעים אישיים שלנו בעריכת הכתבה כמפורט בכתב התביעה ובתצהיר נותרות ללא כל פירוט או הוכחה כלשהם וממילא אין בהן דבר וחצי דבר.

25. דומה כי מתחת לפני השטח, נגלה הפצע האמיתי בנפשה של התובעת. המדובר באיזכור הטענות כלפיה הקושרות את שמה במילה "כת". שני הציטוטים אותם בחרה התובעת להציג ללא כל נימוק, הסבר או אבחנה כפוגעים, אסורים ומזיקים - כוללים התייחסות לעניין זה. אלא שאין בהתייחסות לטענות אלה משום לשון הרע – וזאת גם אם היו נכונות, עניין שהפרסום לא ביקש

להכריע בו והנתבעים לא ביקשו לטעון אותו כאמור במפורש בפרסום. זאת משום שאנחנו לא טענו כי התובעת היא כת, ואף הדגישנו כי אין לנו עמדה בעניין, ומה עוד שלדידנו, אין המילה "כת" מהווה בהכרח תיאור שלילי, וניתן להביא דוגמאות לשימוש החיובי ולכל הפחות נייטרלי במילה ובמונח זה.

26. חשוב לי להדגיש שוב כי בכתבה צוין במפורש כי אין בכוונתנו לעסוק כלל בטענות השונות כלפי התובעת (והיותה "כת" בכלל זה). כבר בתחילת הכתבה צוין באופן בולט לגבי הטענה העובדתית כלפי התנועה כי "לכתבה זו אין כוונה או יומרה לעסוק בפרטיה או לסתור אותה". למעשה – כשציינתי את קיומה של הבהרה חד-משמעית זו באולם בית המשפט, בא-כוחה של התובעת הודה במפורש כי כלל לא קרא אותה!

27. נוסף על כך אציין כי האמור בכותרת המשנה של הפרסום והחקשר של איזכור המונח "כת" שם, כלל אינו מבקש להתייחס לתובעת כקביעה שלנו, אלא להיפך – אותו טקסט מתאר מצב בו טענות של גופים אחרים כלפי התובעת כי היא "כת", "הוצנעו או נגנזו". ככל שיש ביקורת שלילית בתיאור ההצנעה והגניזה הרי שהוא נסוב על המצניעים והגנזים ולא על גורמים אחרים, וממילא בכתב התביעה לא נטען כלל דבר כנגד תיאור זה.

28. רק לשם הדוגמה אדגיש כי בעת האחרונה (4.3.2016) פורסמה כתבה נרחבת במוסף השבת של עיתון "ידיעות אחרונות", העיתון הנפוץ במדינה (בסופי שבוע, על פי סקר חשיפה), בו נסקרו טענות ועדויות קשות וחריפות שעלו נגד התובעת והתנהלות אנשיה כמו גם עדויות מטעמה של התובעת בתיק התביעה שהגישה התובעת נגד האזרח הפרטי אהרון אפלכאום. ככל הידוע לי, ועל פי העולה מתצהירי התובעת עצמה, לא הוגשה על ידי התובעת תביעה בגין פרסום זה נגד "ידיעות אחרונות" או הכתבים או העורכים שהיו קשורים בפרסומה והדבר אומר דרשני, בקשר לחוסר תום הלב של התובעת ונסיונותיה להלך אימים על גופים ואנשים מולם היא מרגישה חזקה.

--- הפרסום מיום 4.3.2016 בידיעות אחרונות רצ"ב ומסומן "ב".

29. כעורך ועיתונאי מנוסה, מוכרים לי דרכי העבודה העיתונאית האחראית וכן מסגרת ההגנות העומדת לנו בפני טענות לשון הרע. אני מקפיד לנהוג בניהול עבודת המערכת על פי כללים וסטנדרטים אלו וכך עשינו גם בנוגע לפרסום נשוא תביעה זו. אציין כי במהלך 14 שנים שאני עוסק בעיתונות ושמונה שנים בהן אני עורך את "העין השביעית", ובהן פרסמתי כעורך אלפי ידיעות, כתבות ותחקירים, מעולם לא נתבעתי תביעת דיבה (או תביעה אחרת).

30. חוסר תום ליבה של התובעת, מופגן גם בהעדר פניה מוקדמת מצידה אלינו בטרם הגישה את תביעתה המקוממת, בכל הנוגע למתן האפשרות ההולמת לברר את טענותיה גם בלא הליך משפטי. דומה כי התובעת ששה אלי קרב והקרב מעסיק אותה ומהווה מטרה נפרדת, עצמאית ומרכזית בעבורה, כדפוס עבודה, כדרך פעולה וכנשק נגד מתנגדיה או ליתר דיוק אלו שהיא תופסת כמתנגדים לה.

31. בהתאם לייעוץ המשפטי שקיבלתי עומדות לנו טענות שונות ולחילופין הגנות שונות שנקבעו בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן "חוק איסור לשון הרע"), המייתרות את התביעה כולה ואת טענות התובעת כולן.

32. אבקש להדגיש כי להבנתנו, אין בפרסום או באיזה מחלקיו כדי להוות לשון הרע כהגדרתה בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965.

33. הוראות החוק קובעות כי: "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

34. אין ולא היה בפרסום כדי לענות על אף אחת מן ההגדרות הקבועות בחוק, בנסיבות ובהקשר בו נעשה והוצג הפרסום ובהתייחס לאמור בו ולתכנו ובשים לב לסייגים ולהסתייגויות שנכללו בפרסום – שלא ביקש, כפי שהוצהר בו, לייחס לתובעת תכונה או מאפיין כזה או אחר. כל שהיה בו הוא דיווח נכון, הוגן ומקיף אודות פעולותיה של התובעת מול המותחים עליה ביקורת.

35. גם אם ייקבע כי יש בדברים שפורסמו על ידי הנתבעים כדי להוות לשון הרע כהגדרתה בסעיף 1 לחוק, על פי הייעוץ המשפטי שקיבלתי מדובר בפרסום מותר לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע הקובע:

(1) ...

(2) ...

(3) ...

(4) ....

(5) פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;

(6) ...

(7) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;

(8) ...

(9) ...

(10) העתק או תמצית נכונה והוגנת ממרשם המתנהל על פי חיקוק או ממסמך אחר הפתוחים על פי חיקוק לעיון כל דורש;

(11) פרסום נכון והוגן - מלא, חלקי או תמציתי - של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות בפסקאות (1), (3), (4), (7), (8), (9) או (10), ופרסום חוזר כאמור של מה שפורסם בישיבת הממשלה והממשלה התירה לפרסמו.

36. אדגיש כי הטענות שעלו בכתבה הובאו מתוך כתבי בי-דין של התובעת וצדדים אחרים בהליכים משפטיים להם היא צד. למעשה, גם התובעת עצמה מודה כי התביעה נסובה ברובה המוחלט כלפי הציטוט בכתבה מתוך כתבי טענותאחרים (נגד אהרון אפלבוים) של התובעת עצמה! אם כן אנו נמצאים בעולם האבסורד בו ארגון תובע עיתונאים שציטטו ממסמך משפטי שהוא עצמו הפיץ.

37. לחלופין ועל פי הייעוץ המשפטי שקיבלתי, וגם אם יקבע כי הפרסום ו/או חלקו אינו בגדר פרסום מותר כאמור לעיל, הרי שבין השאר ומבלי לפגוע בכלליות העניין, לחלופין או במצטבר, עומדות לנתבעים ההגנות הקבועות בסעיפים הבאים:

א. הגנת "אמת הפרסום" הקבוע בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע לפיו: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

ב. הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, ביחס לחלופות שונות המוזכרות בה ובין השאר ביחס לסעיפים:

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע –

(א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

(ב) ...

38. יודגש כי בהתאם לייעוץ המשפטי שקיבלתי עומדת לנו חזקת תום הלב הקבועה בסעיף 16(א) לחוק לשון הרע באופן שהתובעת אינה מסוגלת לסתור.

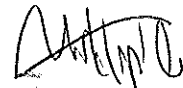
39. עצם העיסוק הציבורי של התובעת והבחירה בו מציבים בפניה ובפני הפועלים מטעמה רף התבטאויות אחר שהם אמורים וצריכים להתמודד איתו והמגלם את הזכות היסודית לביטוי וביקורת כלפי גופים הפעילים בציבור ומקיימים מסגרת פעילות נרחבת ומשפיעה.

40. אני מבקש לסייג ולהדגיש גם את עצם הטענה הגורפת לפיה הביטוי "כת" שלילי בהכרח, בעוד ששימושים שונים ובהם השימוש המחקרי והמסורתי במונח הזה מגוון ונעשה גם בהקשרים שאין בהם שלילה. ככל הידוע לי, גם בז'רגון המקצועי, השימוש במילה כת בהקשרים שליליים נעשה באמצעות הצירוף "כת פוגענית".

41. אני מבקש לדחות ולהכחיש באופן גורף את הטענה כי התעשרנו או שאנחנו מתעשרים ולא במשפט כתוצאה מהפרסום שכן הנתבעת 1 הינה מלכ"ר ואינה פועלת למטרות רווח ואינה מפיקה רווחים או הכנסות באופן הקשור לפרסום זה או אחר שלה. למעשה, במהלך החודשים הקודמים לחתימתי על תצהיר זה, אני וחבריי פעלנו בהתנדבות מלאה.

42. אני מצהיר כי זהו שמי, זאת חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

אישור

הנני מאשר בזה כי ביום 27.4.2016 הופיע בפני, עורך דין אלעד מן, מרחוב מנחם בגין 7, רמת גן מר שוקי טאוביג שהזדהה באמצעות ת.ז. 033081308 ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות ההצהרה הנ"ל וחתם עליה.

אלעד מן, עורך דין
ישראל (מ.ר. 34720)
אנגליה וויילס (מ.ר. 424294)

ELAD MAN, ADVOCATE & SOLICITOR
ISRAEL (L.N. 34720)
ENGLAND & WALES (Ref. No. 424294)